

LBRIS

We know
books

STEPHEN GRAHAM JONES

**SINGURII
INDIENI BUNI**

Traducere din limba engleză
BOGDAN PERDIVARĂ

LITERA
București

WILLISTON, DAKOTA DE NORD

Titlul în ziar ar fi fost, pentru Richard Coaste-de-Şef, BĂRBAT INDIAN UCIS ÎN ÎNCĂIERARE LA BAR.

E un fel de-a o spune.

Richard se angajase într-o echipă de forare, în Dakota de Nord. Singurul indian, aşadar, proclamat Căpetenia. Fiind nou-venit şi probabil temporar, era mereu trimis jos, să ghideze lanţul. De fiecare dată, după ce se întorcea cu toate degetele întregi, le afixa în semn de victorie pe platformă, să arate că e norocos, că nimic din toate astea n-are să se atingă vreodată de el.

Ricky Coaste-de-Şef.

O tulise din rezervaţie după ce fratele lui mai mic, Pufulete, făcuse supradoză în sufrageria cuiva, cu televizorul, i se spusese lui Ricky, conectat la camera aceea de supraveghere îndreptată continuu spre parcare magazinelui IGA. Partea cu pricina şi-o tot prefirase Ricky în cap: era canalul pe care îl urmăreau doar cei mai îmbătrâniţi dintre vârstnici. Nimic altceva decât o reamintire a traiului căcăcios din rezervaţie, a plictiselii de acolo, a nimicului. Şi fratele lui mai mic nici măcar nu obişnuia să se uite cine ştie ce la televizor, fiindcă nu reuşea să stea locului, mai degrabă ar fi preferat benzi desenate.

În loc să-și târșăie picioarele pe la priveghi și să se lase pironit de ochii celor adunați pe lotul familiei de după Ghețarul Estic, parcați cu toții pe drumul forestier din spate și trebuind, prin urmare, să vireze chiar pe lângă morminte ca să-și întoarcă mașinile, Ricky fugise în Dakota de Nord. Plănuise să meargă la Minneapolis – știa pe-acolo niște băiețași –, însă pe la jumătatea drumului dăduse peste echipa de sondori care făcea angajări; declaraseră că indienii le plac din pricina rezistenței lor naturale la frig. Însemna că, posibil, aveau să-și continue lucrul și pe timp de iarnă.

La interviu, Ricky, așezat pe un scaun în rulota portocalie, înclinase a încuviințare din cap, mda, picioarelor-negre nu le pasă de ger și nu, n-are să-i lase cu ochii în soare în mijloc de săptămână. Nu le spusese însă că rezistent la ger nu te faci doar pentru că ai haine de două parale, ci pur și simplu încetezi să te mai vaiți după un timp, fiindcă vaitatul nu te încălzește cu nimic. Nu le spusese nici că, după prima leafă, intenționa să-și ia câmpii spre Minneapolis, pa și pusi.

Maistrul care îl interviewase era îndesat, ars de vânt și cumva blond, cu barba ca un burete metalic de curățat. Când întinsese brațul peste masă ca să dea mâna cu Ricky și să-l privească în ochi, lumea modernă se estompase pentru o clipită lungă și cei doi se găsiseră transportați într-un cort de pânză, șeful de echipă acum cu veston de cavalerist pe el, Ricky deja pornit să jinduiască la butonii de alamă ștanțați ai surtucului, fără să se mai gândească defel la coala de hârtie aflată pe masă între ei, pe care tocmai își pusese pecetea.

Asemenea lucruri începuseră să i se întâmple tot mai adesea în ultimele câteva luni. De când merse-se prost vânătoarea, iarna trecută, ba până și acum,

în mijloc de interviu, neoprindu-se nici măcar pentru moartea lui Pufulete pe canapeaua aceea.

Nu Pufulete îi fusese numele dat la naștere, avea însă pistrui și părul portocaliu, așa că nu mai izbutise să se dezbare de poreclă.

Ricky se întreba cum se desfășurase ceremonia funerară. Se întreba dacă, în clipa asta, vreo ciută mare nu amușina gardul de plasă care-i înconjura pe toți indienii aceia morți. Se întreba ce vedea, cu adevărat, namila de ciută. Poate doar aștepta ca bipezii să părăsească locul.

Pufulete ar fi crezut-o o căprioară drăgălașă, își spusese Ricky. Nu fusese niciodată genul de puști care să se trezească și să iasă cu frate-său afară, printre copaci, la ivirea zorilor. Nu-i plăcuse să mântuie de zile decât doze de bere, și ar fi fost probabil vegetarian dacă opțiunea ar fi existat în rezervație. Numai că părul nă-rămziu îl transforma îndestul într-o țintă. Dacă s-ar fi hrănit cu nutreț pentru iepuri, și-ar fi ridicat împotrivă și mai mulți indieni tâmpiți.

Însă până la urmă răposase pe sofaua aceea, nici măcar de mâna altcuiva, ci de a lui proprie, moment în care Ricky socotise că-i vremea să facă și el pași, ce mama naibii. Putea, sigur că da, să rămână maimuța de la lanț a echipei vreme de o săptămână sau două. Mda, să împartă o cămăruță de patru paturi cu băiețiiăștia albi, în vreme ce vântul făcea rulota să se legene. Nu, nu-l deranja să fie Căpetenia, cu toate că știa că, de-ar fi viețuit pe vremea umblatului călare și-a fugăritului de bizoni, ar fi fost și atunci un oarecare. Oricum ar fi arătat versiunea cu arc și săgeți a maimuței de la lanț, acela i-ar fi fost rangul lui Ricky Coaste-de-Șef.

Dăduse, copil fiind, peste o carte cu ilustrații la bibliotecă, un volum despre Capetele-Crăpate sau cum li se mai zicea – saltul bizonului, atunci când picioarele-negre din vechime mânau peste marginea cūlmii turmă după turmă. Ricky își amintea că băiatul ales să-și pună în spinare o manta de vițel și să gonească înaintea bizonilor era cel care câștigase toate concursurile de alergat la care îi puseseră pe copii bătrânii tribului, după cum tot el era cel mai bun cățărător în copaci, fiindcă trebuia să fii iute ca să alergi înaintea acelor tone de carne, ba îți trebuiau și palme zdravene pentru ca, în ultima clipă de dinaintea desprinderii de culme, să te agăți de frânghia lăsată din timp acolo, menită să te țină teafăr sub buza pantei.

Cum era să stai acolo atârnat, în timp ce bizonii curgeau șuvoi prin aer la o lungime de braț, mugind, cu picioarele probabil țepene, neștiind sigur când se va ivi pământul?

Ce simțea la gândul că aduci carne întregului trib?

Fusese cât pe ce să o facă de ultima Zi a Recunoștinței, când el cu Gabe, Lewis și Cass avuseseră de gând să fie și ei odată soiul ăla de indieni, să le arate tuturor din Browning cum merge treaba, numai că se așezase o zăpadă mare, udă și totul se duse naibii cât ai clipi, lăsându-l pe Ricky acolo, în Dakota de Nord, de ziceai că nu se pricepe la altceva decât să se ferească din calea frigului.

Dă-o-n mă-sa.

În Minneapolis n-avea să vâneze decât tacos și-un pat. Până atunci însă, mergea și berea.

Barul era plin ochi cu sondori. Încă nu se luau la bătaie, dar nu era timpul pierdut. Observase și un alt indian, probabil dakota, văzându-și de sticla lui într-un

colț, pe lângă mesele de biliard. Îl salutase de departe pe Ricky, iar Ricky îi răspunsese cu o înclinare din cap, însă era la fel de multă distanță între ei cât între Ricky și echipa lui.

Mai important, se afla acolo o chelneriță blondă care își legăna tava cu recipiente goale printre mușterii. O țintuiau pe puțin cincizeci de perechi de ochi. Lui Ricky i se părea că aduce cu fata cea înaltă cu care fugise Lewis în Great Falls, în iunie, dar probabil că fătuca îl lăsase deja cu ochii-n soare, ceea ce însemna că acum Lewis stătea și el prin vreun bar exact ca cel de aici, jupuindu-și, la fel, eticheta de pe sticla cu bere.

Ricky a ridicat sticla, un salut peste depărtări.

Patru beri și nouă piese country mai târziu, s-a așezat la coadă în fața pisoarului. Numai că rândul serpuia deja până în hol, iar ultima oară când ajunsese acolo, dăduse peste inși care urinau simultan în coșul de gunoi și în chiuveță. Aerul era zgrunțuros și galben, aproape crăntănea între dinții lui Ricky dacă, accidental, deschidea gura. Nu era mai rău decât miresmele de prin preajma sondei, dar măcar pe lângă sondă te puteai descheia oricând la prohab, să te ușurezi.

Ricky a dat înapoi, și-a golit berea, fiindcă gaborii se topesc după un indian cu o sticlă în mână pe fundalul vast al peisajului, apoi și-a deschis drum spre exterior, căutând o gură de aer curat și poate o ulucă de gard aflată în nevoie disperată să fie stropită.

La ieșire, omul de la ușă și-a proptit mâna cărnoasă în pieptul lui, avertizându-l că dacă pleacă, n-are să mai poată intra. Ceva având de-a face cu numărul de clienți și reglementările contra incendiilor.

Ricky a privit, dincolo de cadrul ușii, la pâlcul de ghiolbani și de văcari așteptând să intre, cu ochii

scăpărând la vederea lui, dar fără să întrebe nimic. La coada asta ar fi fost nevoit să se așeze iarăși, dacă mai voia să pătrundă în local. Însă începea să nu mai fie cu totul decizia lui. În nici nouăzeci de secunde avea să se pișe oricum, așa că prefera să-și crească șansele de a se afla într-un loc în care să-și dea drumul fără să se scape pe el.

Ar fi putut și să stea treizeci de minute la coadă doar ca să se mai poată holba la chelneriță, clar. Ricky s-a răsucit într-o dungă pe lângă omul de ordine, indicând cu o înclinare a bărbiei că știe ce face, iar un țopârlan înaintă pe dată, gata să-i ia locul.

Nu era nici măcar vreme să-și facă nevoile lângă bar, la tomberoanele gemând de saci aburizi. S-a mulțumit să pășească drept înainte, prin marea de camioane parcate mai mult sau mai puțin în șiruri, și pe drum și-a slobozit jetul aproape înainte să se oprească, ba chiar trebuind să se aplece pe spate de la severitatea evacuării.

A închis ochii, simțind cea mai pură plăcere pe care o încercase de săptămâni, și când i-a deschis, i s-a părut că nu mai e singur.

Și-a făcut curaj.

Numai indienii tâmpiți se freacă pe lângă cârduri de albi cu capsă pusă, convinși până la unul că scaunul pe care l-au avut în bar ar trebui să le aparțină de drept lor. Nu-i răcăie să-l știe maimuță de lanț pe Căpetenie, dar când vine vorba de aruncat ocheade la femeia albă, păi, aia-i cu totul altă mâncare de pește, nu?

„Tâmpit“, și-a zis Ricky. „Tâmpit tâmpit tâmpit.“

A ridicat privirea spre cabina de care urma să își atingă șoldul în trecere, spre platforma vehiculului care, nădăjduia, nu era plină ochi cu unelte pentru rupt picioarele, fiindcă acela îi era următorul pas. O ceată de

albi sunt în stare să facă una cu pământul un indian, neîndoielnic, asta se întâmplă în mai orice weekend pe aici, prin districtul Hi-Line. Dar mai întâi trebuiau să pună laba pe el.

Acum, că se ușurase, din ce-și dădea seama, de o oca și jumătate de fluid, ba începea și să se trezească precipitat din matoleală, nici cel mai athletic dintre ei n-ar fi ajuns să pună un deget pe Ricky.

Și-a adresat un rânjet cu buzele strânse și a înclinat din bărbie ca să-și invoce curajul, atingând mintal puștile care nu mai aveau odihnă în cap, arme care se aflau *de fapt* după bancheta dubei lui, la locul de foraj. Le luase pe toate cu el la plecarea din Browning, până și pe cele ale unchiului și bunicului – se găseau în același dulap de lângă ușa de la intrare – și mai luase cu el săculețul doldora de cartușe, socotind că unele se vor potrivi cu armele.

Ideea era că urma să aibă nevoie de parale când ajungea în Minneapolis, iar carabinele se transformă în bani peșin mai iute decât aproape orice altceva. Numai că pe drum își găsise de lucru. Și îl trecuse gândul la unchiul lui, care aveau nevoie să-și umple congelatorul pe iarnă.

Oprit în spațiul vast de parcare al barului rural din Dakota de Nord, Ricky își promise că va înapoia prin poștă armele, până la una. Dar să le scoată percutoarele, să le trimită ambalate separat de puști, așa încât armele să nu mai fie arme cu adevărat?

Ricky nu știa, însă era conștient că în clipa de față vrea să aibă în mână carabina. Să tragă cu ea dacă se ajungea la asta, dar mai mult să o învârtă ca pe-un ciomag, lăsând cu capătul deschis al țevii semiluni în

obraji, sprâncene și coșuri ale pieptului; patul era perfect pentru fâlci.

Nu era exclus să fie pus la pământ în parcare, într-o baltă din propriul pișat, însă băieții aștia albi și slinoși aveau să-l țină minte și să se gândească de două ori data viitoare când mai vedeau un picior-negru intrându-le în bar.

Ehei, de-ar fi fost Gabe acolo! Lui Gabe îi plăceau mizeriile de genul – să se joace de-a indienii și cowboys prin parcările lumii. Scotea chiotul ăla tâmpit de luptă și se azvârlea cu capul înainte. Totuna ar fi fost, pentru el, de și-ar fi trăit zilele din viața aia ridicolă cu o sută cincizeci de ani în urmă.

Însă când ești cu el, cu Gabe... Ricky a mijit ochii, a lăsat iarăși în piept bărbia, să prindă puteri. Sau, în orice caz, să se prefacă – să încerce să fie ca Gabe, pof-tim. Când Ricky era cu Gabe, îi venea și lui să chiuie așa, genul de chiot care te făcea, când te întorceai să dai față cu băieții cei albi, să te simți de parcă ai fi avut în mână un tomahawk. Să îți simți fața pictată în dungi rugoase, crăpate, alb și negru, poate o singură linie de roșu, lată de-un deget, pe obrazul drept.

Anii pot să se scuture ca frunza, frățioare.

– Așa, a rostit cu pumnii strânși, pieptul umflându-se deja, și s-a răsucit pe călcâie să termine odată, cu dinții încheștați, așa încât, dacă nimerea în vreun pumn când se întorcea, să nu-l zdruncine din cale-afară.

Dar... nu era nimeni acolo?

– Ce mama dra...? a făcut Ricky, oprindu-se în mijloc de cuvânt fiindcă *ceva* era, păi, cum.

O formă întunecată, mătăhăloasă, cocoțată peste un Nissan 280Z, alb-perlat, care n-ar fi avut ce să caute acolo.

„Cal nu e“, i-a zvăcnit în minte gândul, făcându-l să zâmbească. Poate un cerb, un wapiti, nu? Un ditai cărnosul și cornutul, prea tont să știe că pe acolo trec oamenii, nu animalele.

Cerbul a pufnit o dată pe nări și s-a năpustit spre camioneta din dreapta lui, lăsând în acoperișul drăguț și înclinat al micului Nissan adâncituri ca într-o lipie de taco, zdrobită cu totul pe mijloc. Însă mașina măcar n-a făcut tărăboi. Camioneta în care s-a trântit pe urmă cerbul s-a simțit mult mai insultată și s-a apucat să zbiere din alarma stridentă, îndeajuns de tare cât să-l facă să poposească pe pământ cu toate patru copitele. În locul a douăzeci de trasee logice pe care ar fi putut-o apuca pentru a se îndepărta de larmă, animalul a sărit peste capota gălăgioasă a mașinii, nimerind în spațiul intermediar din cealaltă latură.

Și-acum cerbul ăsta mititel și beat se ciocnea de altă camionetă, apoi de încă una.

Toate alarmele se declanșau, *toate* luminile pâlpâiau.

– Ce te-apucat, frățior? i-a zis Ricky cerbului, impresionat.

Simțământul nu a durat prea mult. Masculul wapiti s-a răsucit și s-a năpustit înainte pe un culoar dintre mașini, cu Ricky drept în cale, cu capul în piept ca un taur adult...

Ricky s-a aruncat în lături, în *altă* camionetă, declanșând o *altă* alarmă.

– Te iei de mine? a zberat spre cerb, întinzând brațul să bâjbâie printr-o remorcă de camionetă oarecare.

A scos la iveală o cheie reglabilă uriașă ce-ar fi fost, socotea, o stavilă suficientă. Așa spera.

N-avea a face că era depășit în gabarit cu mai bine de două sute cincizeci de kile.

N-avea a face că cerbii nu *fac* așa ceva.

Când a auzit în spate izbitura cerbului, s-a rotit, abătând din întoarcere cheia peste oglinda retrovizoare a unui Ford înalt. Alarma Fordului cel mare a țipat, toate luminile din dotare au început să clipească, și când Ricky s-a întors iar să dea piept cu copitele tron-cănitore din spate, nu mai erau de data asta copite, ci bocanci.

Sondorii și văcarii, toată șleahta care aștepta să intre în bar.

- El a... el..., a bâiguit Ricky ținând cheia ca pe un drug, în timp ce camionetele din jur își aprindeau în agonie luminile, și arătând cu ea spre devastare.

Înțelegea și el, îi vedea pe ei *înțelegând*: de indianul ăsta s-a luat cineva în bar, n-a știut a cui mașină e și s-a apucat să-și facă damblaua pe toate camionetele din parcare.

Tipic. Cât ai bate din palme, una dintre fețele-palide avea să zică ceva despre cum a scăpat Ricky din rezervație, apoi ce urma să se întâmple putea să înceapă cu elan.

Asta dacă nu cumva Ricky, să zicem, ar fi preferat să *trăiască*.

A lepădat cheia universală în glod, a ridicat brațele, a zis:

- Nu, nu, hai că nu-nțelegeți...

Dar înțelegeau.

Când au pășit spre el ca să-l doboare în maniera consfințită de tradiție, Ricky s-a răsucit pe călcâie, s-a împiedicat în Nissanul 280Z pe care *nu el* îl hârbutise, a avut parte de o clipă urâtă cât i s-au încleștat de-o gaică a curelei niște degete, însă a zvâcnit tare din sold, a rupt prinsoarea, a căzut în jos, cu fața înainte,

a avansat poticnit câțiva pași, atingând cu palmele solul. O sticlă de bere i-a trecut razant pe lângă feastă, s-a spart de un gard metalic exact în fața lui, iar Ricky a înălțat palmele să-și apere ochii și a cotit pe după ce i s-a părut a fi un camion, însă nu destul - șoldul i s-a agățat în bara de sus a apărătoarei, făcându-l să se învârtă pe loc, propulsându-l în *altă* camionetă, *cu altă* alarmă idioată.

- Pizda mă-tii! a răcnit spre camionetă, spre toate camionetele, spre toți văcarii, spre Dakota de Nord și terenurile petroliere și America în general, apoi, apucând-o la fugă pe o bandă dintre vehicule, a agățat alte oglinzi retrovizoare, a rămas cu două în mâini și a simțit cum îi mijeste un zâmbet pe chip, surâsul lui Gabe.

Așa, deci, se simțea.

- Da! a urlat Ricky, simțind în spatele ochilor involburarea adrenalinei și a fricii.

S-a întors din drum și a pornit să alerge de-a-ndăratelea, cu brațele îndreptate spre sondori. După patru pași de asemenea gesticulație animată, a alunecat pe loc deschis, greoi ca o brazdă întoarsă în marginea hatului, și-a prins tocul bocancului drept de-o piatră, în vreun boț înghețat de iarbă căcăcioasă, a căzut lat.

Vedea în spate forme negricioase sărind peste remorci întregi, pălării de cowboy săltând odată cu siluetele, fără să mai coboare, devenind parte a nopții.

- Albi știu să se miște..., a spus ca pentru el, mai puțin sigur de toate cele, a pivotat pe-un picior, s-a ridicat ca să pornească iar.

Când bufnetele pașilor și plescăitul tălpilor de bocanc s-au apropiat prea mult, îndeajuns de mult cât să nu le facă față, să știe că acela e momentul, Ricky a apucat o apărătoare de roată din fibră de sticlă și a

folosit-o ca să execute o răsucire iute, bruscă la nouăzeci de grade, trecând în lungul camionetei, dincolo de ce-ar fi trebuit să-i fie marginea, însă aluneca acum, se băga dedesubt, ghidându-se cu tocurile alunecoase ale bocancilor.

Genul ăsta de fugă îl învățase la doisprezece ani, când se putea undui și furișa.

Camioneta era suficient de înaltă cât să încapă pe dedesubt, prin pojghița cleioasă, purtat de impuls până la jumătatea traversării. Ca să străbată și restul, a întins mâna în căutarea unei proptele, iar pielea palmei și buricele degetelor au început îndată să-i fumege din pricina țevii de eșapament încinse, de opt centimetri grosime.

I-a scăpat un vaiet, dar și-a urmat drumul, ieșind de cealaltă parte a mașinii îndeajuns de iute cât să se ciocnească într-o rablă fără alarmă. La două lungimi de camionetă mai încolo, siluetele negricioase, cu spatele la el, măturau din priviri zona, stânga și dreapta, în căutarea indianului.

„La pământ“, și-a zis Ricky și a dispărut, ghemuindu-se într-un fel parcă militar, de parcă era în tranșee, de parcă zburau schije. Și, la fel de bine, ar fi putut.

– Uite-l colo! a mugit un sondor, și vocea i-a răsunat suficient de departe încât Ricky să priceapă că greșea, că erau pe cale să se îmbulzească altundeva pentru zece ori douăzeci de secunde, până ce aveau să-și dea seama că nu acolo e indianul.

A pus între gloată și el o distanță de zece camionete și abia apoi s-a ridicat în picioare cu totul, să se asigure că papara nu e încasată de tipul ăla dakota.

– Aici sunt, a rostit către sondori, nu îndeajuns de tare, apoi le-a întors spatele și a pășit prin ultimul șir

de vehicule în rigola panglicii înguste de asfalt care îl adusesese aici, care străbătea parcare barului și mulți kilometri de pășune.

Avea, așadar, să fie o noapte de mers pe jos. Un ascunziș din calea oricăror faruri. O noapte rece. „Ce bine că-s indian“, și-a spus chinuindu-se cu fermoarul gecii. „Frigul nu contează pentru indieni, păi, cum?“

A pufnit scurt în răs, arătând peste umăr, cu mâna care-l ardea, degetul mijlociu barului întreg, pășind apoi pe asfaltul împâclit tocmai când o sticlă se făcea țândări lângă bocancul lui.

A tresărit, a grăbit pasul, privind în urmă la masa de umbre care se preschimbăse între timp în brațe, picioare și tunsori scurte care se mișcau printre vehicule.

Îl văzuseră, îi deslușiseră silueta de indian pe fundalul ierbii înghețate, decolorate.

A șuiurat a lehamite printre dinți, a clătinat o dată din cap, dintr-o parte într-alta, și a dat fuga pe asfalt, să înțeleagă cât sunt de hotărâți. Vor să pună mâna pe indian atât de aprig, încât să alerge după el pe întinsul preriei, în noiembrie, ori le este de ajuns doar să-l alunge?

În loc să se încreadă în grohotișul și gheața din curbă, Ricky a tăiat panta, îngăduind avântului înaintării să îl salte în picioare când tocurile bocancilor s-au fixat în iarbă, transferând apoi energia într-o alergare gheboșată care s-ar fi preschimbat în cădere chiar dacă n-ar fi încasat în burtă sârma din susul unui gard. A escaladat la repezeală gardul, a cărui sârmă a cedat și s-a desprins pe parcursul încercării, doar ca să se asigure că nimereste cu mutra, *complet*, în iarba sfărâmicioasă din cealaltă parte.

Ricky s-a rostogolit, cu fața la spuzeala de stele răsfiată peste toată negreața, chibzuind că ar fi făcut bine,

poate, să rămână acasă, să se ducă la înmormântarea lui Pufulete, că ar fi făcut bine, poate, să nu fure armele familiei. Poate că nici n-ar fi trebuit să pună vreodată piciorul afară din rezervație.

Avea dreptate.

Când s-a ridicat, *dintr-acolo*, unde n-ar fi trebuit să se afle decât iarbă înghețată și distanță, îl fixa o mare de ochi verzi.

Era o turmă numeroasă de wapiti, așteptând, tăindu-i calea, și o turmă numeroasă se îmbulzea și din urma lui, una de oameni ajunși ei înșiși la limba de asfalt, cu vocile ridicându-se, pumni strângându-se, ochi fulgerând alb.

BĂRBAT INDIAN UCIS ÎN ÎNCĂIERARE LA BAR.

E un fel de-a o spune.

CASA CARE A TRECUT PE ROȘU

VINERI

Lewis stă în camera de zi boltită a casei abia închiriate de el și de Peta, fără să scape din ochi ledul din susul șemineului, provocându-l să pâlâie acum, că se uită.

Deocamdată beculețul își aruncă neregulat licărul subțire. Poate având de-a face cu vreo combinație obscură și puțin probabilă a comutatoarelor electrice din casă, sau fiindcă e fierul de călcat băgat în priză la bucătărie, în timp ce la etaj ceasul *nu e* – sau *e* – conectat. Nici nu vrea să se gândească la câte posibilități se află între ușa garajului, congelator și spoturile ațintite asupra aleii de acces auto.

E-un mister și pace bună. Însă – mai important – e un mister pe care are de gând să-l rezolve ca să-i facă o surpriză Petei, cât îi ia ei să se ducă cu mașina până la alimentară și să se întoarcă pentru cină. Afară, Harley, malamutul lui Lewis, latră fără oprire, plângându-și soarta de a fi fost legat de frânghia de rufe, însă lătrăturile îi sunt răgușite deja. Va renunța curând, Lewis o știe. Dacă i-ar desface zgarda acum, ar fi ca și cum câinele l-ar dresa pe el, nu el pe dulău. Harley, în orice caz, nu mai este îndeajuns de tânăr pentru a fi dresat, dar nici Lewis. De fapt, își imaginează Lewis, merită